

tænkte sig den hele store Reform af Retspleien gennemført i de nærmeste Aar; tænker han sig derimod i den nærmeste Fremtid kun Reformen i den criminelle Retspleie gennemført, saa gjælder Bemærkningen slet ikke. Det er jo nemlig Noget, som den ærebe Taler veed ligesaa godt som jeg, at der er overordentlig saa Sagførere her i Landet, for hvem den Deeltagelse, som de øve i de criminelle Sagers Udførelse, er af nogen Værdighed; det er kun Lidet, Sagførerne fortjene der igjennem, og denne Fortjeneste hder kun et ringe Bidrag til deres Livsophold. Det er heller ikke saa, at Forholdet under den fremtidige Tilstand vil blive væsentligt anderledes; thi man maa ikke troe, at alle Sagførere, naar man engang saaer Reformen paa det criminelle Retsgebeet gennemført, skulle deeltage i Sagsførelsen ved de Retter, for hvilke de criminelle Sager ville blive behandlede. Den ærebe Taler, til hvem jeg sigter, fremhævede selv meget rigtigt ved denne Sags første Behandling, at det, naar engang den omtalte Reform blev sat i værk, vilde være nødvendigt at foretage en Hovedadskillelse mellem de Sagførere, der nærmest ere henviste til at plaidere, og de Sagførere, der nærmest ere henviste til hele den øvrige store Sagførergjerning. Det vil da blive de færreste Sagførere, der ville komme til at beskæftige sig med at plaidere, hvorimod de allerfleste ville komme til at beskæftige sig med den øvrige store Sagførergjerning. Det kan derfor ikke med Rette siges, at man vil komme til at kaste de fleste af de nuværende Sagførere bort som unyttige, naar den tidnævnte Reform engang kommer, især naar den kun kommer paa det criminelle Gebeet. De allerfleste af dem ville tværtimod blive ved at virke som Sagførere; kun den egentlige Procedure vilde de afholde sig fra, hvorimod de ville beskæftige sig med alt det meget Andet, der vel ikke egentlig er en Gjenstand for Eneberrættigelse for Sagførerne, men som dog, hvad vi jo Alle vide, er en Hovedvirksomhed for dem og det, som skaffer dem deres egentlige Livsophold. Forfaauidt troer jeg altsaa ikke, at der er nogen Fare forbunden med det foreliggende Lovforslag. Man kan ikke siges ved det trædfst at løfke Noget ind paa en Bane,

som man snart vil lukke for ham igjen. — Naar den ærebe Taler dernæst meente, at man gennem de Sagførere, som vilde fremstaae, hvis det foreliggende Lovforslag ophøies til Lov, vilde skabe en stærk Modstand mod hiin Reform af Retspleien, en Modstand, som han var bange for, at det vilde blive vanskeligt at overvinde, saa skal jeg, idet jeg iøvrigt i saa Henseende maa slutte mig til de Bemærkninger, som vi nylig hørte fra det ærebe Medlem, der sidst havde Ordet (Lehmann), kun dertil bemærke, at min ærebe Collega jo selv veed, at Sagførerstanden her i Landet just ikke har seet med overordentlig velvillige Øine paa det Lovforslag, som nu foreligger, og at jeg ikke indseer, hvorledes det, naar Sagførerstanden ikke har formaaget at standse det nærværende Lovforslag, skjøndt den tildeels har rettet en stærk Modstand mod samme, da skulde blive muligt for de fremtidige Sagførere ved Hjælp af den Indflydelse, som han troer, at de ville vinde, at standse den hele store Reform af Retspleien, der, naar den engang kommer frem, vil blive støttet ganste anderledes af Befolkningen end det enkelte Stykke Lovforslag, hvorom der her er Tale. — At der slet ikke vilde blive gjort noget Fremskridt ved dette Lovforslag, troer jeg, at han end ikke selv paaftod. Han erkjendte tværtimod, at der virkelig stete noget Fremskridt derved, skjøndt han ikke fandt det stort, og han fandt navnlig, at der ved samme stete et Fremskridt i Henseende til hele den principielle Betragtning af Sagførerstanden. Jeg troer dog, at det maa erkjendes, at der ogsaa iøvrigt gjøres i alt Fald noget Fremskridt ved Lovforslaget. Det ærebe Medlem kom jo selv til at ytre, at vi, naar vi fik Reformen af den criminelle Retspleie, maatte attraae, at vore Høiesteretsadvocater kunde, som han kaldte det, slaae til. Men naar dette er saa, da finder jeg, at det ligger nær at see, at der, naar nærværende Lovforslag ophøies til Lov, vil blive god Leilighed for Folk, der ønske at uddanne sig i den paagjældende Retning, til at gjøre dette, navnlig ved Høiesteret, og at det altsaa er sandsynligt, at der just gennem Lovforslaget vil kunne komme adskillige Mænd frem, som ogsaa efter hans Formening vilde være vel stikede til at røgte Fremtidens Opgave.